

om de Fordele, som Kjøbenhavn faar ved at kunne beskatte Aktieselskaber, maa der paa den anden Side mindes om, at Forkortelsen af Fristen fra 4 Maaneder til 3 Maaneder for Ophold i en anden Kommune som Basis for skattepligtigt Ophold jo sikkert vil berøve Kjøbenhavn ikke saa lidt i Skatteindtægt, og det kan være meget vanskeligt at gøre disse Poster op mod hinanden.

Men det, som det kommer an paa, er jo dog efter min Formening heller ikke just dette, om man ved disse Bestemmelser letter Kommunernes, det vil sige Kommunalbestyrelsernes, noget vanskelige finansielle Stilling. Nej, det, det kommer an paa, er, om Kommunernes Beboere komme til at svare mere i Skat, end de før have gjort, eller om de faa en Lettelse. Naar nu Kommissionen ved sin Tabel — Side 38, tror jeg det er — søger at paavise, særlig med Kjøbenhavn som Eksempel, at der vil blive Lettelse for de smaa Indtægter, er dette jo dog kun naaet derved, at man lader Formueskatten helt ude af Betragtning. Dersom en Indtægt, der dog ikke er ret stor, af 2,000 Kr. hidrører væsentlig fra Formue, saa bliver der virkelig allerede for denne Indkomst en Stigning, en Forøgelse af Skattebyrden i Stedet for en Formindskelse.

Og jeg skal dog endnu gøre den Bemærkning, at Landkommunerne og Landbruget jo ikke absolut ere synonyme, og at den Omstændighed, at man ønsker at komme Landbruget til Hjælp, jo dog ikke nødvendigvis fører til, at man ogsaa kommer de landkommunale Borgere, der ikke ere Landbrugere, til Hjælp.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) udtalte en Bekymring for, at det Forslag, som jeg er i Færd med at udarbejde, skulde forrykke Forholdet for Landstingsvælgernes Vedkommende, og henviste til, at man netop gik til det af mig paaankede Omsvøbsdepartement for at forhindre en saadan Forrykkelse. Jeg kan berolige det ærede Medlem med, at mine Forslag i hvert Tilfælde ville forrykke Stillingen i saa Henseende mindre end de her foreliggende Forslag. Jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg ikke ser, at det gør nogen reel Forskel, om man nedsætter Skatten til Staten, eller om man overfører en Del af Statskatterne til Amtskommunen, for at denne kan nedsætte sine Skatter. Den samlede Skat til Stat og Amtskommune bliver i begge Tilfælde lige stor. Det er det, der her er Tale om, og hvorpaa det her kom-

mer an. Jeg skal yderligere tilføje, at det ogsaa forekommer mig, at det i øvrigt havde mindre at sige, om det absolute Tal bliver sat ned, da det, det kommer an paa, nærmest er Forholdet mellem de forskellige umiddelbare Vælgeres Beskatning. Men hvad der derimod truer med at forrykke Forholdet, og hvad der kan fremkalde Forstyrrelse i dette Grundlag, er, at man indfører en ny Statsindkomstskat. Det er den uundgaelige nødvendige Følge af at gaa til en Statsindkomstskat, at man derved skaber en ny Kreds af Skatteydere i Landkommunerne, som kunne komme til at svare en højere Skat end adskillige af de nuværende umiddelbare Vælgere til Landstinget, og derved fortrænge dem fra deres Stilling. Det er den uundgaelige Følge af, at man overhovedet gaar til en Statsindkomstskat, og det vil gælde i desto større Omfang, jo højere den Skat er, og navnlig jo mere Skalaen bliver stigende for de store Indkomster.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds sluttede sine Udtalelser med at gøre gældende, at selv om det skulde lykkes Regeringen ved en klog og imødekommende Optræden at føre denne Skattereform igennem, maatte den dog vide, at Stemningen mod den var en saadan, at det ikke vilde kunne lykkes den at føre nogen anden vigtig Sag igennem. Det forekommer mig nu først, at det just ikke i og for sig er nogen særlig Opfordring til Regeringen om at anstrenge sig for at føre denne Skattereform igennem, naar man saa siger: Men selv om det lykkes jer, skulle I dog ikke kunne føre noget igennem. Men dernæst maa jeg ogsaa sige, at jeg tværtimod har den Tro, at kunde det lykkes Regeringen at føre denne meget vanskelige Sag til en tilfredsstillende Udgang og gennemføre et tilfredsstillende Resultat, er der dog formentlig ogsaa noget Haab om, at man paa andre Omraader kunde naa til ret tilfredsstillende Resultater. Naar derfor det ærede Medlem fremkom med en Udtalelse, der ikke saa lidt minder om den bekendte Udtalelse, der i sin Tid fremkom fra afdøde Folketingsmand Berg over for et andet Ministerium, at alt skulde visne i dette Ministeriums Haand, er det jo beklageligt ganske vist at se den ærede Rigsdagsmand varsle saa ilde for Regeringen, men det var jo dog maaske tænkeligt, at ikke alle Medlemmer af dette Tings Fler-tal ville vise den samme Utilbøjelighed til at indlade sig i en saglig og alvorlig Forhandling med Ministeriet som det ærede